

Napisten

Bog Sunca

Minden olyan egyértelmű.
Mindnyájunknak meg kell mentenie valakit.
Ott voltam. Láttam.
Függünk egymástól.
Emberek, állatok, növények... mindannyian.
A telefonomat elfelejtettem kikapcsolni.
Az emberek hívtak.
Meg sem tudtam mozdulni.
A Napisten a trónon ült.
Ez nem az a srác, akinek templomokat építettek.
Egy féllábú béka volt.
És nem voltak sem angyalok, sem démonok.
Csak ez a béka.
Azt mondta, én vagyok a kiválasztott.
Hallgatott, de értettem a gondolatait.
Közölte, hogy mit keresek ezen a földön.
Hogy mit kell tennem.
Feladatot kaptam.
Mindenkinek feladata van.
Mindnyájunknak meg kell mentenie valakit.
A létezésünk csak így nyer értelmet.
Minden olyan egyértelmű.
Ott voltam.
Meg sem tudtam mozdulni.
A telefonom megállás nélkül csörgött.

Benedek Miklós fordítása

Radírfej

Eraserhead

Dél volt. Az ágyban feküdt.
Kinyitotta a szemét, és karjait a mennyezet felé nyújtotta.
A tegnap estére gondolt.
Elégedett mosoly futott végig az arcán.
Hétvégeken előszeretettel engedte át magát a társasági életnek.
(Csak a szexről és az öngyilkosságokról beszéltek.)
Lassan észhez tért.
Öklével megdörzsölte a szemét.
A mentális monitor fekete hátterében számtalan apró piros és rózsaszín
virág villogott.
Valamiféle hallucinogén tapéta mintázatára emlékeztettek.
A virágok jobbra-balra mozogtak, és egyszer csak fenyőfasorrá változtak
egy kavicsos part mentén.
Esett az eső, a tengerpart felé vezető úton egy árnykép mocorgott.
Madarakat látott, de nem sirályok voltak.
Békák támadását látta.
Embereket látott, amint batyuikkal csónakba szállnak.
Egy pillanatra felmerült benne, hogy más tudatában van.
Hirtelen kinyitotta a szemét.
Kiugrott az ágyból, és keresgélni kezdett telefonja névjegyzékében.
Meg kellett találnia a tegnap esti dílert.
A külvilág csak egy színpad, amit az elménk formál.
De ez már egyáltalán nem érdekelte.